

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἐπιηρωσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησίᾳ δρ. 8.—	Ἔτησίᾳ φρ. χρ. 10.—
Ἐξάμηνος > 4,50	Ἐξάμηνος > 5,50
Τρίμηνος > 2,50	Τρίμηνος > 3.—

Ἄι συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 15. Ἑσωτερ. λ. 20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολέων

Περίοδος Β'.—Τόμος 25ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Δεκεμβρίου 1917

Ἔτος 40ον.—Ἀριθ. 4

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

—Δύσκολο νὰ πορνεύῃ κανεὶς, εἶπε ὁ μηχανικός· ἀδιαφοροῦ όμως, θὰ τὸ μάθωμε σὲ λίγο!

Ἐνῶ ἐγίνετο αὕτῃ ἡ συνομιλία, ὁ Πέγκροφ δὲν ἐκάθητο ἀργός.

Εἶχε γυρίσῃ τὸ καίκι, ποῦ με ὅλα του τα πανιά, ἔπλεε τώρα πρὸς τὸ Ἀητονύχι.

Ὅλοι ἐσυλλογίζοντο τὸν ναυαγὸ τῆς νήσου Θαβώρ. Ἦταν ἀκόρη καιρὸς γιὰ νὰ σωθῇ... Μεγάλον γεγονός ἐστὶν ζωὴ τῶν ἀποίκων! Κι' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δὲν ἦταν παρὰ ναυαγοί· ὁ ἄλλος ὅμως μπορεῖ νὰ μὴν κατάρθωσιν νὰ βολευθῇ ἐκεῖ πέρα σαν κι' αὐτοὺς, μπορεῖ νὰ μὴ βρῇκε εὐνοϊκοὺς ὅρους ζωῆς στὸ νησί του· θεωροῦσαν λοιπὸν καθήκον τοὺς νὰ τρέξουν νὰ τὸν βοηθήσουν.

Στῆς τέσσαρες τὸ ἀπόγευμα, ὁ Καλότυχος, ἀφ' ἑκαμψε καὶ τὸ Ἀητονύχι, ἦλθε κι' ἀράξε στὸ στόμιον τῆς Εὐχαριστίας.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἐκανονίσθησαν ὅλες ἡ λεπτομέρειες τοῦ νέου ταξιδίου. Ὁ κατ' ἐξοχὴν ναυαγὸς μόνον ὁ Πέγκροφ κι' ὁ Χάρμπερτ, ποῦ ἤξεραν καλά τὸν χῶρον ἐνὸς πλοίου. Ἀν' ἐφευγαν τὴν ἄλλη μέρα, 11 Ὀκτωβρίου, ὡς τῆς 13 τοῦ μηνὸς θὰ ἐφθάναν ἐπὶ τὴν νήσον Θαβώρ, γιὰτὶ μετὰ τὸν καιρὸ ποῦ εἶχαν, δὲν ἐχρειάζετο περισσότερον ἀπὸ σαραντακτὼ ὥρες γιὰ ταξιδεῖν ἑκατὸν πενήντα μιλίων. Ἦθελαν μίαν ἡμέραν νὰ μείνουν ἐπὶ τῆς νήσου· καὶ ἄλλες

τρεῖς-τέσσαρες γιὰ νὰ γυρίσουν ὥστε ὡς τῆς 17 Ὀκτωβρίου, θὰ ἦσαν πίσω ἐπὶ τὴν νήσον Λίγκολν. Ἐπὶ ἐλογάριαζαν. Ὁ καιρὸς ἦταν ὥρατος, τὸ βαρόμετρο ἀνέβαινε σταθερά, ὁ ἀνεμὸς ἔπνεε εὐνοϊκός· ὅλα λοιπὸν τοὺς ἐκάναν νὰ ἐλπίζουν, ὅτι δὲν εἶχαν νὰ κακοπάθουν ἢ νὰ κινδυνεύουν οἱ δύο γενναῖοι, ποῦ ἔνα καθήκον τὰς ἐσπρωγνὲς τώρα μακριὰ ἀπὸ τὸ νησί τοὺς· Ὁ Κύριος Σμιθ, ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ κι'

ὁ Νάβ, στὴν ἀρχὴ ἀποφασίσθηκε νὰ μείνουν ἐπὶ τὴν Γρανίτινον Παλάτι. Ὁ δημοσιογράφος ὅμως διαμαρτυρήθηκε ζωηρά. Δὲν ξεχοῦσε τὸ ἐπάγγελμα του καὶ τὴν ἐρημερίδα του κι' ἐδήλωσε ὅτι θὰ προτιμοῦσε νὰ πάη κολυμπώντας, παρὰ νὰ χάσῃ μίαν τέτοια εὐκαιρία καὶ νὰ στερήσῃ μίαν τέτοια ἀνταπόκρισι, — ὅποτε θὰ μπορούσε νὰ τὴν στείλῃ, — τὸν «Κήρυκα τῆς Νέας Ὑόρκης». Ἐπὶ παραδέχθησαν νὰ ἀναχωρήσῃ κι' ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ μετὰ τὸν «Καλότυχον».

Ἀπὸ βραδύς ἐκουβάλησαν ἐπὶ τὸ πλοῖο στρώματα, σκεπάσματα, σκεῦη, ὅπλα, πολεμοφόδια, μίαν πυξίδα, τροφίμα γιὰ ὀκτὼ ἡμέρες, καὶ ἅμα τελείωσε αὐτὸ τὸ φόρτωμα, οἱ ἀποικοὶ γύρισαν ἐπὶ τὴν Γρανίτινον Παλάτι.

Τὸ πρῶν, στῆς πέντε, ἐγείναν οἱ ἀποχαιρετισμοί, ὅχι χωρὶς κάποια συγκίνησι κι' ἀπὸ τὰ δύο μέρη, κι' ὁ Πέγκροφ ἀνοίξε τα πανιά του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ Ἀητονύχι, ποῦ ἔπρεπε νὰ τὸ περάσῃ, γιὰ νὰ πάρῃ ἐπειτα ἴσιον δρόμον πρὸς τὰ νοτιοδυτικά.

Ὁ «Καλότυχος» εἶχε ξεμακρύνῃ ὡς ἓνα τέταρτον μιλίου ἀπὸ τὴν ἀκτὴν, ὅταν οἱ ἐπιβάτες τοῦ εἶδαν ἐπάνω ἐπὶ τῇ Τερψιθέα δύο ἀνθρώπους, ποῦ τοὺς ἐκάναν σήματα ἀποχαιρετισμοῦ.

Ἦταν ὁ Κύριος Σμιθ καὶ ὁ Νάβ (*).

—Οἱ φίλοι μας! ἐφώνησε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ. Εἶνε ὁ πρῶτός μας χωρισμὸς ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι μῆνες!

Ἀνταποκρίθησαν ἐπὶ τὰ σήματα τοὺς ἀπὸ τὸ πλοῖο καὶ σὲ λίγο ἡ Τερψιθέα καὶ τὸ Γρανίτινο Παλάτι κρύφθησαν πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους τοῦ Ἀκρω-

(*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 21.

«Γῆ! ἐφώνησε ὁ Πέγκροφ.» (Σελ. 30, στ. β').

τηριού. Της πρώτης ώρας της ημέρας, ο «Καλότυχος» έπλεε πάντα αντίκρυ στη μεσημβρινή ακτή της νήσου Λίγκολν, που σε λίγες φάνηκε σαν ένα πελώριο πράσινο πανέρι, που στη μέση του υψώνετο μόλις ή κορυφή του Φραγκλίνου. Αυτό το σχήμα, αυτή η όψη που παρουσίαζε από μακριά το νησί, ήταν βέβαια πολύ λίγο καταλλήλη για να ελκύση τα περαστικά πλοία.

Στη μία μετά τα μεσάνυχτα, πέρασαν το ακρωτήρι Σάυρα, αλλά δέκα μίλλια στ' ανοικτά. Από τέτοια απόσταση, δεν μπορούσαν πια να διακρίνουν τίποτα στη δυτική ακτή, που έφθανε ως τα ριζοβούνια του Φραγκλίνου και, ύστερ' από τρεις ώρες, ολοκληρώη η νήσος Λίγκολν είχε χαθή στον ορίζοντα.

Ο «Καλότυχος» πήγαινε πρίμα. Εύκολα σηκώνετο στο κύμα κι' έκοβε δρόμο γοργά. Ο Πέγκροφ είχε βάσει και τον φλόκκο, εκτός από το μεγάλο πανί. Όσο για την διεύθυνση, την εύρισκε με την πυξίδα.

Από καιρού σε καιρό, ο Χάρμπερ τον ξεκουράζε στο τιμόνι. Άλλα το χέρι του παιδιού ήταν τόσο σταθερό κι' επιτήδειο, ώστε ο Πέγκροφ δεν εύρισκε να του επικρίνη ούτε μια στραβοτιμονιά.

Ο Γεδεών Σπίλεττ μιλούσε πότε με τον ένα, πότε με τον άλλο και, στην ανάγκη, βοηθούσε κι' αυτός στους χειρισμούς. Ο καπετάν Πέγκροφ ήταν τέλεια ευχαριστημένος από την μικρή τσούρμα του.

—Μπράβο, παιδιά μου! τούς έλεγε. Θα σ'αυξήσω το μισθό!

Το βράδυ, το νέο φεγγάρι — που μόνο στις 16 του μηνός θα εύρισκετο στο πρώτο του τέταρτο, — φάνηκε στο λυκόφως και το σύστηχε σε λίγο. Η νύκτα όμως ήταν καλύτερη, γλυκειά και προμηνούσε ωραία και την ακόλουθη μέρα.

Ο Πέγκροφ, φρόνιμος όπως πάντα, κατέβαλε τον φλόκκο, μήπως τυχόν δυνάμωνα τη νύκτα ο αέρας. Η προφύλαξις ήταν ίσως υπερβολική για μια τόσο ήπυχη νύκτα. Άλλα ποιος θα μπορούσε να κατηγορήσει για τούτο τον καλό θαλασσινό; Η φρόνησις δεν βλάπτει ποτέ...

Ο δημοσιογράφος κοιμήθηκε μέρος της νυκτός. Ο Πέγκροφ κι' ο Χάρμπερ αντικαθιστούσαν ο ένας τον άλλο στο τιμόνι. Ο καπετάνιος έμπιστευε τον Χάρμπερ σαν τον εαυτό του τον ίδιο κι' ή έμπιστοσύνη του δικαιολογείτο πολύ από την ψυχραιμία και την φρόνησι από το παιδί. Ο Πέγκροφ που έδινε την διεύθυνση όπως ένας πλοίαρχος στον τιμονιέρη του κι' ο Χάρμπερ δεν άφινε τον «Καλότυχον» να παρεκκλίνει ούτε γραμμή.

Η νύκτα πέρασε καλά και την επομένη, 12 Οκτωβρίου, το ταξίδι εξακολούθησε με τους ίδιους όρους. Η διεύθυνσις προς τα νοτιοδυτικά κρατήθηκε αυστηρά όλη την ημέρα κι' αν ο «Καλότυχος»

δεν ύφιστατο την επίδρασι κανενός ρεύματος αγνώστου, θα έπερτε ίσα στη νήσο Θαβώρ.

Όσο για τη θάλασσα που διέσχισε τώρα το καίκι, ήταν εντελώς έρημη. Κάπου-κάπου, κανένα μεγάλο πουλί, αλμπατρος ή φρεγάτα, περνούσε από τόσο κοντά, ώστε ο Γεδεών Σπίλεττ θα το πυροβολούσε. Αν δεν έσυλλογίζετο ότι μπορεί να ήταν και το πουλί που το είχε εξαποστείλει ο ίδιος με την ανταπόκρισί του για τον «Κήρυκα της Νέας Όρκης». Αυτά τα πουλιά ήταν, φαίνεται, τα μόνα ζωντανά που έσυναναν το μέρος εκείνο του Ειρηνικού, μεταξύ Λίγκολν και Θαβώρ.

—Και όμως, παρατήρησε ο Χάρμπερ, είναι η εποχή που τα φαλαινοθηρικά διευθύνονται συνήθως προς τα μεσημβρινά του Ειρηνικού. Δεν πιστεύω, μα την αλήθεια, να υπάρχει στον κόσμο θάλασσα πιο έρημη απ' αυτή!

—Δεν είναι δα και τόσο έρημη! αποκρίθηκε ο Πέγκροφ.

—Δηλαδή; τί έννοεις;

—Μ' αφού είμαστε μες; Για τίποτα λοιπόν δεν λογαριάζεται ένα κατ'αμ καίκι, με τρεις ανθρώπους μέσα;

—Ως το βράδυ, κατά τους λογαριασμούς των, ο «Καλότυχος» είχε κάμη εκατόν είκοσι μίλλια, από την στιγμή που άφισε την νήσο Λίγκολν, σε τριανταέξι ώρες! έπαιρνε δηλαδή τριάντισι μίλλια την ώρα. Ο αέρας όμως αδυνάτιζε ολοένα κι' έτεινε να πέση. Όπωςδήποτε, μπορούσαν να ελπίζουν ότι ως αύριο το πρωί, αν οι λογαριασμοί τους ήταν σωστοί, θάδλεπαν μπροστα τους τη νήσο Θαβώρ.

Γι' αυτό, κανένας από τους τρεις δεν κοιμήθηκε την νύκτα εκείνη της 12 προς την 13 Οκτωβρίου. Δεν μπορούσαν να κατανηκίσουν τη συγκίνησι που τους προξενούσε η προσδοκία της αύγης. Ήπιρχε τόση αβεβαιότης στην επιχείρησι που είχαν αναλάβη! Ήταν πραγματικώς κοντά στη νήσο Θαβώρ; Θα εύρισκαν εκεί τον ναυαγό, που επήγγαλαν να βοηθήσουν; Και τί άνθρωπος να ήταν αυτός; Μήπως η παρουσία του έμελλε να διαταράξη την ηρεμία ως τώρα αρμονία της μικρής αποικίας; Θα ήθελε, άλλως τε, ν' ανταλλάξη τη φυλακή του με μια άλλη; "Ολ' αυτά τα προβλήματα, που θα τα έλυσε βέβαια ή έπιούσα, κρατούσαν άγρυπνους τους ταξιδιώτες μας και, μόλις άρχισε να φέγγη άρχισαν κι' αυτοί να έξερευνούν τον δυτικό ορίζοντα 'ς όλα του τα σημεία.

—Γι' ή! εφώναξε ο Πέγκροφ στής έξι το πρωί.

Κανείς δεν έσκέφθηκε να τ'αμφισβητήσει. Θαλασσινός σαν τον Πέγκροφ, ήταν δυνατό να γελασθή από τα μάτια του; Φαντάζεσθε λοιπόν τη χαρά της μικρής τσοούρας του καίκιου! Σε λίγες ώρες, θάβγαιναν στακρογιαλί του νησιού!

Αυτό που έφαινετο τώρα σ'α μια σκοτεινή γραμμή επάνω στη θάλασσα, μόλις θάπείγε δεκαπέντε μίλλια. Η πλώρη του «Καλότυχου», που έκλινε λιγάκι προς τα μεσημβρινά του νησιού, μπήκε ίσια επάνω του καί, όσο ο ήλιος ανέβαινε στην ανατολή, μερικώς κορυφές ξεχώριζαν εδω κι' εκεί.

—Μ' αυτό είναι νητάκι, πολύ μικρότερο από το δικό μας, παρατήρησε ο Χάρμπερ. Και θα γεννηθήκε με τον ίδιο τρόπο. Κάποτε δηλαδή θα ξεπετάχθηκε επάνω ο θυβός της θάλασσας. Στής ένδεκα, ο «Καλότυχος» πείχε παρά δυο μόνο μίλλια κι' ο Πέγκροφ, ζητώντας πέραμα για νάράξη, προχωρούσε με τη μεγαλύτερη προσοχή σταγώνιστα εκείνα νερά.

Το νητάκι έφαινετο τώρα όλόκληρο, στολισμένο με συστάδες πράσινων κομμωδένδρων κι' άλλων δένδρων ψηλών, από εκείνα που είχε κι' η νήσος Λίγκολν. Άλλα —παράξενο πράγμα! — ο ελάχιστος καπνός δεν υψώνετο πουθενά, για να μαρτυρήσει ότι το νητάκι εκείνο ήταν κατοικημένο, ούτε σε κανένα σημείο της ακτής του έδλεπαν ένα σημάδι, ένα σινιάλο, ένα σύνθημα ή οποιοδήποτε!

Ο «ναυαγός» δεν είχε ιδη ακόμη το καίκι που έπλησίαζε; Μπορούσε κανείς να υποθέσει, ότι δεν έπρόσπεχε πάντα, δεν έξερευνούσε την θάλασσα με άγωνία, αφού έστελνε μπιτίλλιες με σημειώματα, ζητώντας βοήθεια; . .

Ως τόσο ο «Καλότυχος» προχωρούσε από τα ιδιότροπα περάματα, που άφιναν μεταξύ τους ή ξέρες, κι' ο Πέγκροφ κυβερνούσε με τη μεγαλύτερη προσοχή. Είχε βάσει τον Χάρμπερ στο τιμόνι κι' αυτός έστρέφετο στην πλώρη, έξετάζων τα νερά κι' έτοιμος να μαζέψη το πανί, που κρατούσε στο χέρι το σχοινί του. Ο Γεδεών Σπίλεττ, με το κιάλι στα μάτια, διέτρεχε όλη την ακρογιαλιά, αλλά χωρίς να βλέπη τίποτα.

Επιτέλους, κατά το μεσημέρι, ή κάρινα του «Καλότυχου» έσκόνταψε σε μια άμμουδιά. Ρίχθηκε άμέσως ή άγκυρα, μαζεύθηκαν τα πανιά κι' οι ταξιδιώτες βγήκαν έξω.

Δεν υπήρχε άμφιβολία, ότι πατούσαν την νήσο Θαβώρ. Στο χάρτη δεν έσημειώνετο καμμιά άλλη νήσος στο μέρος εκείνο του Ειρηνικού, μεταξύ Νέας Ζηλανδίας και Αμερικής.

Το καίκι δέθηκε καλά, για να μη το πάρη ή παλίρροια. Έπειτα, ο Πέγκροφ κι' οι σύντροφοί του, καλά όπλισμένοι κι' οι τρεις, προχώρησαν από την παραλία για ν' αναίκοβ' ένα μικρό λόφο, ως τριακόσια πόδια ψηλό, που ήταν σε απόσταση μισού μίλλιου.

—Από κει-πάνω, είπε ο Γεδεών

Σπίλεττ, θα μπορούσαμε να κάμουμε μια πρόχειρη ανάγνωσις του νησιού, που θα διευκολύνη την έρευνά μας.

—Όπως έκαμε κι' ε' κ. Σμύθ στη Λίγκολν, αποκρίθηκε ο Χάρμπερ, που πρώτα-πρώτα ανέβηκε στον Φραγκλίνον.

—Απαράλλακτα! έπρόσθεσε ο Πέγκροφ. Μ' αυτός είναι ο καλλίτερος τρόπος.

Έτσι μιλώντας, οι ταξιδιώτες ακολουθούσαν την άκρη ενός λειβαδιού, που τελείωνε ίτα-ίτα 'ς εκείνον τον λόφο. Πετροπερίστερα και θαλασσινά χελιδόνια πετούσαν μπροστά τους κοπαδιαστά. Στο δάσος που άπλώνετο άριστερά του λειβαδιού, άκουγαν τους θάμνους να τρίζουν κι' έδλεπαν φύλλα και κλαδιά να κουνιούνται, από ζωά βέβαια που έρευγαν μπροστά τους φοβισμένα τίποτα δεν μαρτυρούσε ως τώρα ότι το νητάκι ήταν κατοικημένο.

Έφθασαν στον λόφο, ανέβηκαν γρήγορα στην κορυφή κι' από εκεί εκύτταξαν 'ς όλα τα σημεία του ορίζοντος.

Εύρίσκοντο πραγματικώς 'ς ένα μικρό νησί, που ή περιφέρειά του δεν θάταν περισσότερο από έξι μίλλια και που είχε σχήμα αβγού μακρουλού. Ούτε κόλποι θαβείς, ούτε όρμος. Ολόγουρά του ή θάλασσα, εντελώς έρημη, ένώνετο με τον ούρανό. Ούτε ξηρά έφαινετο ούτε πανί πουθενά!

Δασωμένη 'ς όλη της την επιφάνεια, ή νήσος Θαβώρ δεν παρουσίαζε την ποιικιλία της νήσου Λίγκολν, που άλλου ήταν γυμνή, άγρία και άγονη, κι' άλλου πάλι γόνιμη και καταπράσινη. Έδω ή βλάστησις ήταν παντού ή ίδια, — μια αδιάκοπη πρασινάδα, μια πεδιάδα ύμαλή, με δυο μόνο ή τρεις λόφους, μάλλον χαμηλούς. Ένα ποταμάκι έσχιζε λοξά το αυγεινές νητάκι κι' έχυνετο στη θάλασσα από τη δυτική άκρογιαλιά.

—Η κατοικία είναι περιωρισμένη! είπε ο Χάρμπερ γελώντας.

—Ναι, αποκρίθηκε ο Πέγκροφ, θα μάς έπερτε κάπως μικρή.

—Και το χειρότερο, έπρόσθεσε ο δημοσιογράφος, που φαίνεται άκατοίκητη.

—Ας καταικόβουμε κι' ας ψάξουμε!

Ο Πέγκροφ κι' οι σύντροφοί του γύρισαν στην ακρογιαλιά, εκεί που είχαν άρειση τον «Καλότυχον». Αποφάσισαν να κάμουν πεζή τον γύρο του νησιού και κατόπιν να έιχωρήσουν στο έσωτερικό, ώστε κανένα σημείο να μη μείνη άνεξερευνήτο.

Εύκολα μπορούσαν νακόλουθήσουν την άμμουδιά. Μόνο εδω κι' εκεί την έκοβαν μεγάλοι βράχοι, που μπορούσαν όμως να τους τριγυρίζουν. Κι' άρχισαν να προχωρούν έτσι προς τα μεσημβρινά, διώχνοντας από μπροστά τους κοπάδια από θαλασσοπούλια και φώκες.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ

Αγαπητοί μου,

ΦΘΑΣΑΝ

τα Χριστούγεννα, πλησιάζει κι' η Πρωτοχρονιά. Ημεγάλες γιορτές μας βρίσκουν εφέτος χωρίς να έχουμε τα μέσα να τις

γιορτάσουμε όπως πάντα. Μας λείπει... και τί δεν μας λείπει! Το άλευρι, το βούτυρο, ή ζάχαρι, τα αυγά. Με τί θα κάμουμε τα γλυκίσματά μας; Τί δατιλόπηττα θα κόψουμε, για το καλό του χρόνου; Και πώς θα γίνουν τα τσουρέκια; κι' οι κουραμπιέδες; και τα μελομακάρονα;... Και στο γιορτινό τραπέζι τί θα έχουμε; Ποι έινε οι γάλοι, τάρνια, τα τυριά, τα μακαρόνια; Όλα λιγιστά, μετρημένα. Και με τί θα φωτίσουμε τα σπίτια μας της γιορτινής βραδυής και νύχτες; Ούτε λάδι, ούτε πετρέλαιο, ούτε σπέρτο, ούτε άσετυλίνη. Και με τί θα μαγειρέψουμε τα φατόλια που θα μάς μοιράσουν; Ούτε γκάφι, ούτε κάρβουνα, ούτε τίποτα.

Το ξέρω τώρα πως μερικοί έχουν απ' όλα και, εύτυχισμένοι αυτοί, θα περάσουν της γιορτής τους όπως πάντα. Στα σπίτια τους και οι ηλεκτρικοί. Η άποθηκές τους είναι γεμάτες. Έχουν μαζέψη, ότι εκλεκτό υπήρχε στον τόπο, από άλευρι πολυτελείας ως τυρί κρητικό... Άλλα αυτοί, οι προνομιούχοι να πούμε, είναι λίγοι. Ούτε μπορούσε νάνε περισσότεροι με την έλλειψι των τροφίμων και την άισχροκέρεια. Έμεις οι άλλοι, οι πολλοί, θα στερηθούμε και θα υποφέρουμε. Κ' είναι ζήτημα αν θα έξοικονομήσουμε λίγα πράγματα, ελάχιστα, για να γελάσουμε τον εαυτό μας πώς είναι Χριστούγεννα. Πρωτοχρονιά, Θεοφάνεια...

Δεν πρέπει όμως να παραπονεθούμε. Η στέρησι, ή δυστυχία, είναι σήμερα στον κόσμο γενική. Εκτός από σους λίγους προνομιούχους κάθε τόπου, όλοι οι άλλοι υποφέρουν σαν και μάς. Σε πολλά μέρη, και χειρότερα. Άλλ' αυτή ή δυστυχία έχει ένα μεγάλο σκοπό: Να εξασφαλίση την ευτυχία για το μέλλον. Η δυστυχία θα είναι προσωρινή. Η ευτυχία όμως, που θα την δεχθώ, θα είναι σταθερή, αιώνια. Και για να την εξασφαλίσουμε τέτοια, πρέπει να κάμουμε υπομονή. Λίγους μήνες άπομης; Ένα χρόνο; Δυο χρόνια ίσως; Ποιος ξέρει! Άδιάφορο. Έράγαμε το

γάιδαρο, που λέει μια παροιμία, και δεν μάς μένει παρά ή ούρά του. Όσο μακριά κι' αν είναι, ούρα είναι πάντα. Θα τη ράμε κι' αυτή.

Ξέρετε ποιά είναι ή ευτυχία που μάς περιμένει: ή Ειρήνη. Ειρήνη γενική, διαρκής, άδιατάρακτη. Τέτοια Ειρήνη, που να μη φοβάται πιά Πόλεμο, ούτε ύστερ' από αιώνες. Τέτοια Ειρήνη, που να μάς δίνη όλες της έγγυήσεις, ότι οι άνθρωποι στο έξης θα ζούν άδελφωμένοι, συνεργάζομενοι για την βελτίωσιν την πρόοδο και την ευημερία τους. Τέτοια Ειρήνη, που να έγκαινιάξη μια καινούργια περίοδο άληθινού Πολιτισμού, μια νέα ζωή αγάπης, εργασίας, χαράς, πνευματικής απολαύσεως. Νάναλάδουν τα σκληπρά τους ή Τέχνες, ή Έπιστήμες, ή Βιομηχανίες. Όχι όμως για να έπινουσιν και να κατασκευάζουν σατανικά όργανα καταστροφής, θανάτου, εξοντώσεως, παρά μόνον, ότι συντελεί στην καλλίτερη ζωή και την ευτυχία των ανθρώπων. Και να λείψουν οι τεράστιοι στρατοί, τα μεγάλα γυμνάσια, τα κανόνια, τα υποβρύχια, τα πολεμικά άεροπλάνα και τα θωρακισμένα αυτοκίνητα.

Αυτή την Ειρήνη ζητούν όσοι υποφέρουν σήμερα στον κόσμο γ' αγάπη της. Ας παρακαλέσουμε λοιπόν και μες τον Θεό της Αγάπης και της Ειρήνης, που γεννήθηκε σήμερα, να μάς την χαρίση όσο γίνεται γρηγορώτερα, για να τελειώσουν πιά τα κύρια δεινά του πολέμου, να πάψη ή δυστυχία και νάρχησιν άτελείωτη ή νέα ζωή της ευτυχίας και της χαράς. Ας κάμη το θαύμα του ό Χριστός κι' ας συντομεύση την περίοδο αυτή των δοκιμασιών και των στερήσεων. Ωστόσο όμως, ας κάνουμε υπομονή.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Λαλεί στο κίόσκι ό πετεινός... δειλή τοιγύρω ή μέρα κρύβεται άκολλη 'στη σιγή και, σαν μετέωρο φλογίνο, λάμπει ή έκκλησιά κει πέρα. —νύχτα πεσμένο εδω 'στη γή...

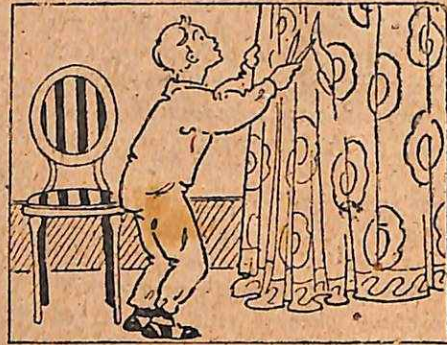
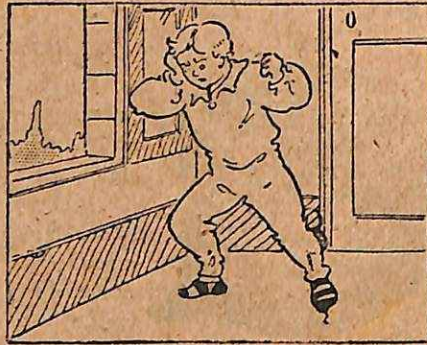
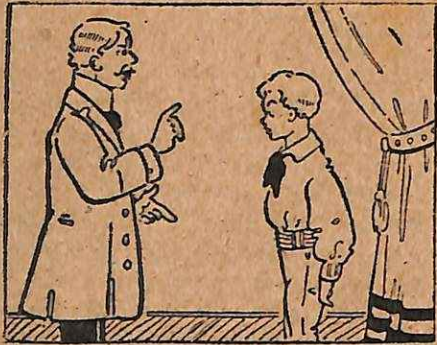
Χριστούγεννα! Άδολη χαρά του παιδικού μου όνειρου! της φάνης σου έφθανε ή πνοή, του λιβανιού σου το άρωμα κι' ή μυρωδιά του άγίου, να μου θερμάνουν τη ζωή!

Τώρα, ό καμπάνες αινιγές σιγάτε 'στην καρδιά μου! —στάχτη γεμάτο θυμιάτο— και τα φτερά που έλάνιζαν τα ούρανα, στα όνειρα μου, κουράσθηκαν να να ζήτω.

Ίσκιος, βουβό του κανδυλιού παιχνίδια, άγνό λιβάνι, όνειρα πάντα σκοτεινά, δώστε μου τους άγγέλους μου 'στη σωριασμένη στήνη, με το άναστήσιμο «ωσαννά»!

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

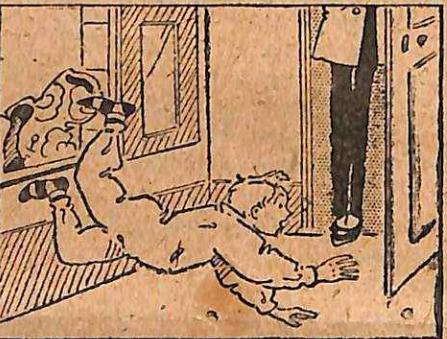
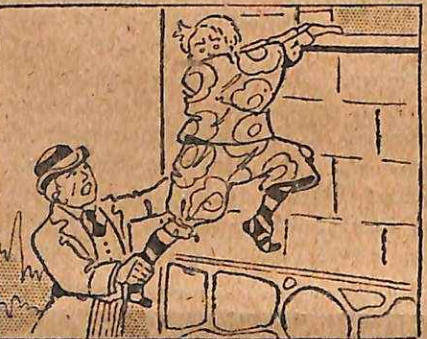
ΜΑΣΚΑΡΑΣ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΗΣ

«Ο τρελλός Κωστάκης έκαμε μιά μεγάλη άταξία κι' ο πατέρας του, γιά τιμωρία, τόν κλείδωσε στο γραφείο του. Γιά νά μή φύγη μάλιστα από τόν παράθυρο, γιατί τόν γραφείο ήταν ισόγειο, τού πήρε τά ρούγά του και τόν άφισε μέ τά έσώρητά γα. (Όσο γιά νά κρυώση δέν είχε φόβο, γιατί στο γραφείο έκαίγε σόμπα

καλή.)—Ο Κωσταάκης όμως δέν έννοούσε νά μή βγεί έξω εκείνο τόπογευμα, νά βοηθή τούς φίλους του και νά παίξει. Και τού ήλθε μιά ιδέα : Νά κινή φορέμα τόν μπερντέ που ήταν στην πόρτα. Ο μπερντές αυτός ήταν παρδαλός, μέ κόκκινα λουλούδια. Αλλά τί πείραζε; Ο Κωστάκης μπορούσε νά τόν φορέσει. Ένόμιζε

—τί τρελλός!—ότι τού τόν έπέτρεπε...ή ηλικία. Πήρε λοιπόν ένα ψαλλίδι, έκοψε τόν μπερντέ, τόν έραψε βιαστικά και τόν έκαμε όπως-όπως ένα είδος ντόμινο, άρλεκίνο, πιερότο ή κιμονό—κι' εκείνος δέν ήξερε τί ήταν!... Έπειτα τόν έφόρεσε και, από τόν παράθυρο, πήδησε στο δρόμο.—Δέν περιγράφεται τό τί έγινε

τότε μέ τόν προύτιο μάσκαρά! Οι μεγάλοι λιγώνουνταν από τά γέλια, τά παιδιά τόν έπαίριαν από πίσω μέ χιούχα. Έπεισαν και μερικά σπαιολέμονα. Όσο τρελλός κι' αν ήταν ο Κωστάκης, κατάλαβε τότε, ότι τόν φρονιμώτερο ήταν νά γυρίση πίσω. Και κατόρθωσε νά φθάση ως τόν σπίτι του. Αλλά, όταν έκαμε νά σκαρφα-

λώτη από τόν παράθυρο,—γιατί φοβήθηκε νά κτυπήσει τήν πόρτα, μή τόν ιδούν και τόν μαρτυρήσουν στον μπαμπά,—οι άνθρωποι άπ' έξω τόν πήραν γιά κλέφτη και ώρμησαν νά τόν τσακώσουν. Μέ τήν λύμ κοπό ο Κωστάκης γλύτωσε από τά χέρια τους. Δέν γλύτωσε όμως κι' από τά χέρια τού μπαμπά του, γιατί άκριβώς

τήν ώρα που έμπαινε από τόν παράθυρο, εκείνος έμπαινε στο γραφείο άπό τήν πόρτα. Τόν είδε λοιπόν 'ς εκείνα τά χάλια, τόν τσάκωσε και τούδωσε τής χροτίδας του. Ας έλπίσουμε, ότι έτσι ο τρελλός Κωστάκης φρονίμωσε.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΠΑΝΟΥΡΓΟΣ ΡΑΠΤΗΣ

(Αραβικός μύθος)

(Συνέχεια και τέλος' 18ε σελ. 24.)

—Τα όνειρα δέν μέ γελούν! επέμεινε ή Σουλτάνα.

—Όχι, σού λέγω! επέμεινε και ο Σουλτάνος. Ίδού, έμπρος μας εύρίσκεται ο υίός μας, εκείνος ο ίδιος, διά τόν όποιον τσάκισε προστηχθήης και τόσον έκλαυσε!

Έξαφνα, τά μεταξωτά ύφασματα τής τεηνής έτείθησαν, παρά τήν είσοδον ήκούσθησαν κραυγαί και, κρατούμενος υπό τών φυλάκων, προσέτρεξε προς τόν επίχρυστον θρόνον τής Σουλτάνας ο νέος Όμαρ και άνερώνηνεν, αποτεινόμενος προς τόν πατέρα του :

—Ω άκαρδε πατέρα, διατί τυραννείς τόν δυστυχή σου υιόν : πρόσταξε καλλίτερα νά μέ φονεύσουν άμέσως, αλλά μή μέ κρύπτης από τήν μητέρα μου.

Μόλις ή Σουλτάνα εκύτταξε τόν Ό-

μάρ, ώρμησε προς αυτόν και άνερώνησε :

—Άγαπημένο μου, άκριβό μου παιδί! Έτένα, έτένα έδλεπα στον ύπνο μου! Αισθάνομαι, ξεύρω πως είσαι δικός μου!

Και τόν έρίκει και τόν ένηγχάλιζετο. Ο σουλτάνος έξωρόνιθη και, μή δίδων καμμίαν προσοχήν εις τās παρακλήσεις τής σουλτάνας, διάταξε τούς υπηρέτας του νά παραλάβουν τόν θρηνούντα νεανίαν, άπειλών αυτόν ότι θά τόν τιμωρήσει σκληρώς, αν έττω και μίαν φοράν άκόμη τολμήγη νά είπῃ ότι είνε υίός τού σουλτάνου.

Η σουλτάνα έλιποθύμησε, και τήν μετέσπεραν εις τόν κοιτώνά της. Η μητρική καρδιά τής σουλτάνας προσηθάνετο, ότι ο Όμαρ ήτο τέκνον της, ο δε Λαβακάν ένας άρρετός και ψεύστης' πως όμως νά πείση τόν τυρλωθέντα και πεισματάρην σουλτάνον ; Έσκέσθη πολύ, έζήτησε τήν συμβουλήν τών περιστοιχούντων αυτήν και τέλος προσέφυγεν εις μίαν πονηρίαν, εις ένα τέχνασμα :

Έπήγε προς τόν σουλτάνον και τού είπε :

—Ω σοφέ και εύγενή σουλτάνε! Καταπράννε τήν μητρικήν μου καρδίαν. Είμυι πρόσθυμη νά πιστεύω, ότι αυτός που μου παρουσίασες είνε υίός μας. Με άγαπά όμως αυτός όπως ένας υίός πρέπει νά άγαπά τήν μητέρα του; Έπίτρεψε νά δοκιμάσω έμποάκτως ποίος από τούς δύο τούτους νέους, που λέγουν ότι είνε υίόί μου, τρέσει προς έμέ τρυσεράν υίικήν άγάπην. Έκείνον και θ' άποκαλέσω υιόν μου!

—Έστω, είπεν ο σουλτάνος, χαρούμενος ότι ή σύζυγός του δέν άπέκρουε πλέον τόν Λαβακάν.—Αλλά πώς θά δοκιμάτης τήν άγάπην των;

—Θά τούς δώσω ένα δύσκολο ζήτημα, και θά ιδώ ποίος άπ' αυτούς θά τόν εκτελέτη καλλίτερον.

—Και τί ζήτημα σκέπτεσαι νά τούς δώσης;

—Θά τούς διατάξω έντός τριών ήμερών και τριών νυκτών νά μου ράψουν μίαν έσθῃτα.

—Έσθῃτα!; άνερώνησεν έκπλητος ο Σουλτάνος. Αλλά μήπως είνε αυτο έργον τών άνδρών νά ράψουν γυναικεία φορέματα; Νά τούς δώσω καλλίτερα ζήτη νά μονομαχήσουν.

—Όχι, είπεν ή σουλτάνα. Ξέρεις πολύ καλά ότι σ' έμένα τά πολεμικά κιγνίδια δέν άρέσουν και ούτε καταχθάνω τίποτε άπ' αυτά. Εύαρεστήσου θεν, βασιλεϋ, νά διατάξης όπως και οι όιο των έντός τριών ήμερονυκτίων μου έψουν μίαν έσθῃτα, και θά ιδούμε ποίος θά τήν ράψῃ καλλίτερα.

Ο σουλτάνος έσήκωσε τούς ώμους και, προσκαλέσας τόν Λαβακάν, τού είπε :

—Συγγνώμη, άγαπημένο μου υιέ, δέν θά σε υπέβαλα εις δοκιμασίαν, αλλά σύζυγός μου δέν ήξεύρω πως τής έσθῃ και θέλει νά δείξης προς αυτήν τήν τρυσεράν υίικήν στοργήν σου. Κύτταξε λοιπόν, έργάσου χωρίς διακοπήν, ώστε ο φόρεμα νά τής άρέσει.

Κατόπιν τούτου ο Όμαρ και ο Λαβακάν, εκλείσθησαν μέσα εις υπόγεια κελλία και έδόθη εις τόν καθένα πάν ό,τι χρειαζέται διά τήν θαπτικήν τέχνην.

Ο Λαβακάν ήτο πολύ χαρούμενος διά τόν άγώνα' εις τήν Άλεξάνδρειαν έλλως τε έθεωρείτο ο έπιδεικτώτερος ράπτης. Άνέλαβε λοιπόν μετά ζήλου τήν έργασίαν και εις δύο ήμέρας έπιλοτέχνησε διά τήν σουλτάναν μίαν λαμπράν χρυσούραντον έσθῃτα' όταν δε τήν τρίτην ήμέραν ή σουλτάνα, μετά τού σουλτάνου και όλης τής ακολουθίας των, ήλθον εις τό κελλίον, ο Λαβακάν άνέκραξε μέ υπερηφάνειαν :

—Αί, κυρά μάνα, σού άρέσει τό χρυσούραντο φόρεμά μου; είσαι ικανοποιημένη από τήν έργασίαν μου; Βλέπεις τώρα πόσον τρυσερά και έλογερά σε άγαπά ο υίός σου;

Ο σουλτάνος κατένευσε περιχαρής, ή δε σουλτάνα είπεν εις τόν ράπτην :

—Εύχαριστώ, άγαπητέ μου, τό φόρεμα πράγματι τό επέτυχες. Βλέπω ότι εις τήν ραπτικήν έσύ είσαι άριστοτέχνης. Και που τήν έμαθες τήν τέχνην τόσον καλά; Τί παράδοξον πράγμα αλήθεια, σύ, υίός σουλτάνου, νά επιτηδέυσαι τόσον έπιτυχώς εις τό ράψιμον γυναικείων φορεμάτων!

Άρσῷ είπεν αυτά, έστράφη και διηυθύνη εις τό παραπλεύρως δωμάτιον, όπου διέμενεν ο Όμαρ. Ο Σουλτάνος τήν ήκολούθησε.

—Δείξέ μας λοιπόν και σύ τό ράψιμόν σου, είπεν ή σουλτάνα προς τόν Όμαρ. Ίπερρηνεύσου διά τό έργον σου!

—Κανένα έργον έγώ δέν έχω νά σάς δείξω! θυμωμένα απήντησεν ο Όμαρ. Ούτε ήγγιστα καν τήν βελόνην. Δέν είνε έργον ιδιόν μου ή ραπτική. Ο Έλφν Μπένης μ' έμαθε νά κρατώ τό ξίφος και τό δόρυ κι' όχι τήν ταπεινήν γυναικείαν βελόνην.

Άκούσασα τήν απάντησιν ταύτην, ή σουλτάνα είπεν εις τόν σουλτάνον :

—Τώρα βλέπεις ποίος από τούς δύο είνε ο ράπτης.

Ο σουλτάνος θαυμάει συλλογισμένος τήν γενειάδα του και μένει άφωνος. Έπειτα ρίπτεται εις τόν τράχηλον τού Όμαρ και άναφωνεί :

—Συγγνώμη, άγαπημένο μου υιέ, διότι σε απέδιξα! Άν δέν ήταν ή πονηρία τής μητέρας σου, θά έθεωρούσα εις όλην μου τήν ζωήν ως υιόν μου τόν πονηρόν και σκληρόν άπατεώνα και σύ θά έτυραννείσο δεσμιος εις τήν φυλακήν. Μάθε όμως ότι θά σ' εκδικήσω. Ο κακούργος, σήμερα μάλιστα, θά θανατωθῇ! Θά διατάξω άμέσως νά τόν άποκεραλίτουν.

—Διατί; είπεν ο Όμαρ, είνε περριτόν! Κρίμα είνε νά στερήσης τούς ανθρώπους από ένα τόσον λαμπρόν ράπτην. Έγώ εκτέλεσα μίαν άλλην τιμωρίαν δι' αυτόν. Κύτταξε, πατέρα, τό έπανωφόρι μου πόσον είνε φθαρμένο. Οι άγκώνες είνε τρυπημένοι, τά μανίκια λυωμένα. Κάλεσε τόν Λαβακάν και πρόσταξε τον νά μου ράψῃ άμέσως νέον μεταξούραντον έπανωφόρι' αυτό θά είνε δι' αυτόν μιά άρκετή τιμωρία, δι' έμέ δε μεγάλη άμοιβή και ικανοποίησις. Και έπειτα άρητέ τον νά φύγῃ έλεύθερος εις τήν πατρίδα του, όπου έχει μίαν τέρα καί γυναικα.

Ο σουλτάνος ένηγχάλισθη τόν μεγαλόκαρδον υιόν του και έσπευσε νά εκπληρώσῃ τήν παράκλησίν του. (Εκ τού ρωσικού) Α.Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

(ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο' ΝΕΥΕΣ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Ο τραγουδιστής έφαινετο εύθυμος, σά μεθυσμένος από τόν άέρα τών βουνών.

Τό άμαξάκι του είχε φορτωμένο ένα πελώριο γραμματοκιθώτιο, που έγραφε απέξω μέ μεγάλα γράμματα : «Ταχυδρομική υπηρεσία».

Γιά φαντάσου, Δόναλδ! είπε ο Δάγγλας στον άδελφό του. Επερίμενες ποτέ νά ιδής εαυτά τάγρια βουνά ρεκλάμες ξενοδοχείων και ταχυδρόμους;

—Αλήθεια, άποκρίθηκε ο Δόναλδ. Και δέν θ' άπορήσω τώρα, αν άπαντήσουμε παρακάτω και διανομέα τηλεγραφείου, ή αν ιδούμε ρεκλάμα θεάτρου...

—Μπα! θά έχῃ, δέ γίνεται! έκαμε ο Δάγγλας. Ίτως και κινηματογράφο. Και κρίμα στη χαρά μας, που ένορίζαμε ότι θά βρεθούμε σε μιά έρημη, όλο χιόνια και λύκους...

—Ας είνε, άποκρίθηκε ο Δόναλδ. Από τάλλο μέρος αυτού τού γεφυριού, βλέπω ένα δρόμο που θά ικανοποιούσε περισσότερο τά γούστά σου. Τόν παίρνουμε;

—Εύχαρίστως!

—Πάμε λοιπόν κι' ας έλπίσουμε πως δέν θά μάς βγάλῃ σε κανένα Πάλας' Οτέλ! Πέρασαν τόν μικρό πέτρινο γεφύρι, που έξευχε τόν βάραθρο και μπήκαν 'ς ένα μονοπάτι, στενό, στριφογυριστό κι' άρκετά επικίνδυνο, γιατί από τό ένα μέρος είχε όλο κρημό. Έδώ, ή έρημιά έγίνετο πραγματικώς άγρία και καταθλιπτική. Χορτάρια πανύψηλα έδάσταναν στον άπαρτημένο εκείνο δρόμο. Ρυάκια τόν έκοβαν πλατεία και βαθειά. Τό πέτρινο πεζούλι, που προφύλαγε από τούς κρημούς, σε πολλά μέρη ήταν χαλασμένο. Κάθε τόσο, ένας σωρός από πέτρες ή ένα πεσμένο δένδρο, έραζε τό μονοπάτι.

Οι νεαροί Άγγλοι προχωρούσαν μέ κόπο, αλλά όχι και χωρίς κάποια εύχαρίστηρι. Είχαν περπατήσει έτσι ως μισή ώρα, όταν άκουσαν άξαφνα κάτι δυνατές, διαπερατικές φωνές :

—Άγισούντα!... Άγισούντα!

Η λέξις αυτή είνε ισπανική και σημαίνει «βοήθεια». Αλλά και χωρίς νά ξέρουν ισπανικά, οι νεαροί Άγγλοι, μόνο από τόν τόνο, κατάλαβαν πως κάποιος εύρίσκετο σε κίνδυνον και φώναζε νά τόν βοηθήσουν. Έτρεξαν λοιπόν άμέσως στο μέρος άπ' όπου έφθάναν ή κραυγές τής άγωνίας και βρέθηκαν μπροστά σε θέαμα τρομακτικό.

«Ο ξενοδόχος τού παραχώρησε ένα κρεβάτι...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΝΑ ΓΕΝΝΑΙΟ ΠΑΙΔΙ

Δύοι! Ορθίος επάνω 'ς ένα βράχκι, ένα παιδί κουρελιασμένο, κατάγλωμο, πολεμοῦσε μ' ένα σιδερόφρακτο μαστοῦνι. Εναντίον δέκα λύκων, πού τ' είχαν περικυκλώσει από μπροστά, εξαγριωμένοι καὶ οὐρλιάζοντες.

Εὐτυχῶς, ὁ μικρὸς ἐκεῖνος βράχος ἦταν κολλημένος στὸ βουνό καὶ οἱ λύκοι δὲν μπορούσαν νὰ περάσουν, γιὰ νὰ προσβάλουν τὸ παιδί κι' ἀπὸ πίσω. Μπροστὰ πάλι, τὸ συσώρευμα ἄλλων βράχων δὲν τοὺς ἄφινε νὰ πλησιάσουν παρὰ ἑνας-ἑνας. Ἐτσι τὸ παιδί εἶχε θέσει ἐκ τῆς μάχης δύο λύκους κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ κτυπᾷ δυνατὰ (*) στὸ λυσσασμένο σιρό. Ὁ πόλεμος αὐτὸς ὁμῶς δὲν μπορούσε νὰ βαστάξῃ πολὺ, γιὰτι εἶχε κουρασθῇ πιά. Ἡ τελευταία δύναμι πού τοῦ ἔμενε, σὰ λίγο θὰ τὸ παραιοῦσε καὶ τότε θάταν ὁ θάνατος, ὁ φρικτὸς θάνατος...

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 24.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Εἰς τὴν παράκλησιν τῆς «Διαπλάσεως», τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ 46ον φύλλον (σελ. 370) ἐσπευσαν νὰ ανταποκριθῶν οἱ ἐπόμενοι:

- 173. Κ.Κ.Κ. (α, δόσις) Ἀθήναι δρ. 1.—
- 174. Δοσισμένη Ἀθήναι, (6 δόσις) Ἀθήναι 4.50
- 175. Βασιλείου Χάλης, Ἀθήναι 2.—
- 176. Ναπολέον Α', Πάτρι 1.—
- 177. Θωμάς Β. Καζαμίας, Ἰωάννινα 2.—
- 178. Σπ. Βασιλείου, Γαλαξιδίου 1.—
- 179. Στ. Βασιλείου, Γαλαξιδίου 1.—
- 180. Στ. Ν. Σαρρίδης, Πετρεῖς 1.—
- 181. Σαβὴ Πεταλούδα, Ἀθήναι 2.—
- 182. Σερ. Θ. Βερόπουλος, Ἀθήναι 2.—
- 183. Ὑποκόμης Ρεγεντοῦς, Πύργος 2.—
- 184. Μενέλ. Γ. Γιαννιτάνης, Λάρισα 2.—
- 185. Χρ. Κουτρομπάς, (6 δόσις) Λευκὰς 1.—
- 186. Κ. Θ. Δημαράς, Ἀθήναι 2.—
- 187. Χ. Διαμαντοπούλου, Σπάρτη 2.—
- 188. Ἀνδρ. Α. Παπαδασλείου, Πάρος 2.—
- 189. Μιχ. Ἀλ. Διαμαντοῦ, Ἀθήναι 1.—
- 190. Ἐπαμ. Α. Βρεττός, Ἀθήναι 2.—
- 191. Θέρμιος Ἀπόλλων, Ἀργεῖον 2.—
- 192. Ἀγγελος Ν. Γουδῆς, Ν. Φιλιππῶν 25.—
- 193. Ἀπόγονος τοῦ 21, Πάτρι 3.—
- 194. Δημ. Α. Φουσιδάκης, Ζάκυνθος 2.—
- 195. Νταλὰ Π. Ψαρῶ, Ἀθήναι 2.—
- 196. Κούλα Κρασσάκοπούλου, Μεσσήνη 2.—
- 197. Ἀγγελική Σιδέρη, Σύρος 2.—
- 198. Βασιλικὴ Ι. Κεφάλαι, Ἀθήναι 1.—
- 199. Διον. Κ. Μητρόπουλος, Πύργος 4.—
- 200. Νικ. Δ. Δούλης, Ἀθήναι 2.—
- 201. Ἰωάν. Νεδέλκος, Θεσπ. 7.—
- 202. Θεόδ. Ν. Βοττάρος, Ἀθήναι 10.—
- 203. Ἀδ. Κ. Λατρινῆς, Πάτρι 2.—

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἐμφαζῶ τὰς θερμοφιλίας μου εὐχαριστίας. Εἶνε αἰεὶ καὶ γενναῖα ἐννομοσύνη, διότι συντελοῦν εἰς τὴν διατήρησιν ἐνὸς περιοδικοῦ τόσοον χρησίου εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ἐπομένως ἐνὸς ἐθνικοῦ ἔργου, ὡς παρὰ πάντων χαρακτηρίζεται ἡ «Διαπλάσις».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΝΕΑ ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐπειδὴ οἱ Τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» ὁλογν ὀλιγοστεύουν καὶ, ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως χρότου, κάθε ἀντύποιος εἶνε σήμερον ἀδύνατος, ἀναγκασόμεθα νὰ διατιμήσωμεν τὸν ὀλίγον πού μᾶς μένουν ὡς ἑξῆς:

Α'. — ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1894) ΔΡΑΧΜΑΣ 3 ΕΚΑΣΤΟΣ

Καὶ ταχυδρομικῶς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν 3.20. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 3.50.

Β'. — ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1917) ΔΡΑΧΜΑΣ 10 ΕΚΑΣΤΟΣ

ΚΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 15 ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ Ταχυδρομικῶς δέ: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν, ἀδετος 10.50, χρυσόδετος 16.50. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἀδετος 11.50, χρυσόδετος 16.50.

Ἐχουν ἐξαντληθῇ ὁλοτελῶς οἱ ἑξῆς Τόμοι τῆς Α' Περιόδου: 2ος, 3ος, 8ος, 11ος, 13ος, 15ος, 17ος, 23ος. Μὴ παραγγέλλετε ἀπὸ αὐτοὺς.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΟΥ 1917

Ἐπειδὴ τώρα τὰ δετικά στοιχίζουν πολὺ, ἐλάχιστα Καλύμματα ἐκάμην. Οἱ θέλοντες νὰ προμηθευθῶν, διὰ νὰ χρυσοδέσουν εἰς τὸμον τὰ φυλλάδια τὸν τοῦ 1917, πρέπει νὰ ἐμβάσουν Δραχ. 3.50 διὰ τὸ Καλύμμα καὶ 30 λεπτά διὰ ταχυδρομικά.

171ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΛΑΘΩΝ

Εἶνε τυπογραφικά λάθη πού φαίνονται ἀμέσως. Ὅταν ἔξαφνα ἰδῇ κανεὶς ἑνα «πατρίβα», μαντεύει ὅτι ἦταν «πατρίδα» καὶ ὁ τυπογράφος ἀντὶ δ, ἔβαλε κατὰ λάθος β.

Εἶνε ὁμοῦ καὶ κάποια λάθη, πού μαντεύονται μὲ δυσκολία. Ὅταν βλέπῃ κανεὶς μὴ λείπει σωστή—ἑνα «κόρος» π. γ. —δὲν ἐννοεῖ ἀμέσως ὅτι πρόκειται περὶ λάθους καὶ, ἀν τὸ ἐννοήσῃ, πρέπει νὰ προσέξῃ πολὺ στὴν ἐννοία τῆς φράσεως ὅλης, καίποτε ὅλης τῆς περιόδου, ἢ καὶ ὅλου τοῦ παραγράφου, καὶ νὰ μαντεύσῃ ὅτι ἔλεγε «κύρος», ἢ «κόπος», ἢ «κορύος», ἢ «φόρος», ἢ «σορός», ἢ «πόρος» ἢ λέξις πού ὁ τυπογράφος τὴν ἐδιόβασε «κόρος».

Ἀλλοτε πάλιν, ἡ ἀλλαγὴ ἐνός-δύο γραμμάτων μίαν μόνον λέξεως, μεταβάλλει ὁλοσδιόλου τὴν ἐννοία τῆς φράσεως, τὴν κάμνει νὰ λέγῃ τὸ ἐναντίον ἀπὸ ἐκεῖνο πού ἤθελε νὰ πῇ ὁ συγγραφεὺς καὶ ὁμοῦ ὁ ἀναγνώστης δὲν παραξενεύεται, διότι καὶ ἐστὶ ἡ φράσις εἶνε σωστή, λογική. Μόνον ἂν προσέξῃ σὺ πνεῦμα τοῦ συγγραφέως, μὴ ποτε νὰ μαντεύσῃ, ὅτι ἑνα τέτοιον τυπογραφικὸν λάθος ἄλλαξε τὸ νόημα μίαν τοῦ φράσεως. Π. γ. «Ὁ ἐγωῖσμός εἶνε ἀπὸ τὰ πλέον ἐπιβλαβῆ ἐλαττώματα». Ἡ φράσις εἶνε σωστή δοξαζομένη, συντακτικῶς, ἀκόμη καὶ λογικῶς. Μπορεῖ ἐπιτέλους νὰ πῇ κανεὶς, ἂν τὸ νομίσῃ, ὅτι ὁ ἐγωῖσμός δὲν βλάπτει. Δὲν λέγει πάλιν ὅτι ὁ γάιδος πετᾷ! Καὶ τότε, διὰ νὰ μαντεύσῃ κανεὶς ὅτι ἔγινε τυπογραφικὸν λάθος, πρέπει νὰ εὐρῇ τὸ πνεῦμα, τὰς ιδέας τοῦ συγγραφέως, ὁ ὁποῖός τινε-

λε ἀπλούστατα νὰ πῇ ὅτι ὁ ἐγωῖσμός εἶνε ἀπὸ τὰ πλέον ἐπιβλαβῆ ἐλαττώματα.

Εἰς τὸ σημερινὸν φυλλάδιον ἐπύχον τυπογραφικά λάθη ὅλων τῶν εἰδῶν. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα πού φαίνονται ἀμέσως, καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα πού μαντεύονται μὲ κάποια δυσκολία, καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα πού εἶνε σήμερον ἀδύνατον νὰ μαντεύθῶν. Τέσσαρες πέντε τὰ ἐκάμη ἢ μᾶλλον τὰφισα ἀδιδόθητα ἐπὶ τῆς δι' αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν. Τάλλα ὁμοῦ ἔγειναν κι' ἐμειναν τυχαῖα. Ὅπως δὲ γίνονται καὶ μένουν μερικά ἐκ κάθε φυλλάδιου, καὶ μάλιστα εἰς ὅσα τὰ πίνονται κάπως βιαστικά καὶ ὁ διορθωτὴς δὲν ἔχει καιρὸν νὰ τὰ φιλολογήσῃ.

Πόσα εἶνε τὰ τυπογραφικά λάθη τοῦ σημερινοῦ φυλλάδιου;—Ὅστε κι' ἐγὼ δὲν εὐρῶ. Σεῖς δὲ τὰ εὐρετε. Θὰ ψάξετε καὶ ὅλον τὸ φυλλάδιον, ἀπὸ τὴν πρώτην λέξιν, ὡς τὴν τελευταίαν καί, ὅπου εἴδῃτε ἢ μαντεύσετε καὶ τὸ ἐλάχιστον λάθος, —μὴ κ' ἑνα κόμμα ἀναποδο, μὴ καὶ μὴ ἀνὰ τελεῖα ἀντὶ τελεῖας, μὴ δὲ λέξεις κολλημένες, ὅλα λάθη εἶνε!—θὰ τὸ διορθώσετε. Καὶ δὲ βολεύσῃτε, ὅποιοι ἀπὸ σῶς εὐρῇ καὶ διορθώσῃ τὰ περισσώτερα.

Γλωσσικαὶ μόνον διορθώσεις δὲν χρειάζονται. Ἄν ἰδῇτε π. γ. τὴν λέξιν «θὰ μὴ ὠμε», μὴ τὴν διορθώσετε οὔτε εἰς θὰ «μᾶθμεΝ», οὔτε εἰς «μᾶΘΟΥμε». Μὴ διορθώσετε ἐπίσης τὰ διαφορούμενα (π. γ. μᾶζι καὶ μαζύ, εἶνε καὶ εἶναι).

Σύμφωνοι; Λοιπὸν:

Εἰς τὸν Διαγωνισμόν αὐτὸν εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος δωρεάν ὅλοι οἱ ἔχοντες Ψευδώνυμον διὰ τὸ 1918 ἐπὶ πληρωμῇ εἰκοσαλέπτου (νομίσματος ἢ γραμματισμοῦ) οἱ ἀνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφὰ συνδρομητῶν, καὶ ἐπὶ πληρωμῇ τριακονταλέπτου οἱ ἀγορασταί.

Ἡ ἀπάντησις πρέπει νὰ εἶνε καθαρογραμμένη χωριστά, δηλαδὴ εἰς ἑνα φύλλον χαρτί πού νὰ μὴ περιέχῃ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς αὐτῆς, καὶ γράφῃ ἀπὸ πάνω τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ διτιγωνιζομένου καὶ νὰ εἶνε συνεταγμένη κατὰ τὸ ἑξῆς ὑπόδειγμα:

Ἀπάντησις Γεωργίου Παντοπούλου (Τιτάνος) εἰς τὸν Μικρὸν Διαγωνισμόν Τυπογραφικῶν Λαθῶν.

1.—Εἰς τὴν σελίδα 30, στίχος 15 («Μυστηριώδης Νῆσος») ἀντὶ ἔχω διορθώσε ἔξω.

2.—Εἰς τὴν σελίδα 31, στίχος 20, («Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή»), ἀντὶ ἔγραμ διορθώσε ἄμα.

3.—Εἰς τὴν σελίδα 33, στίχος 40 («Στὰ βουνά»), ἀντὶ τὸν ἀνθρώπου, διορθώσε τῶν ἀνθρώπων.—Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Εἰς τὸ τέλος, τόπος διαμονῆς, χρονολογία καὶ ὑπογραφή.

Αἱ ἀπάντησεις εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους Ἰανουαρίου 1918.

Βραβεῖα δάπνευθησιν τὰ συνήθη τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, κατὰ τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (φυλλ. 1ον σελ. 8).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατέρας:—Παιδί μου, πρέπει νὰ μάθῃς νὰ σηκώνεσαι ὅσο τὸ δυνατόν ἐνωρίτερα. Εἶνε πολὺ ὑγιεινὸ καὶ ὀφελιμὸν γενικῶς. Νά, μὴ φορᾷς, ἑνας πού σηκώνονταν νωρὶς, βρῆκε σὺ δρόμον ἑνα πορτοφύλι γεμίστο χρήματα.

Τὸ παιδί:—Ναί, μὰ κείνος πού τάχα σε θὰ σηκώθηκε νωρίτερα.

Ἐστῆλ ἐπὶ τοῦ ἀντιγράφου Ἀετοῦ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὁδηγὸν, Κεφ. ΙΒ']

ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Ἐστῆλ ἐπὶ τοῦ Ἀυτοκρατορικοῦ τοῦ Βυζαντίου

ΠΟΙ			
Ο	ΣΚΟΝ	Α	
ΟΣ	ΦΤΕΙ	ΖΕ	
ΒΙ	ΤΑΙ	ΤΑ	

Νά συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ νάποτελεσθῇ μία κοινὴ παροιμία.

Λύσεις τοῦ 2ου φύλλου

1.) Ἀθήναι, Παρίσιον, Λονδίνον, Πεκίνον. 2.) Σκῆνος—Κόρος.—γ.) Μπάνιο (μπάΜΠΑ, ΝΙΟΝιο...), δ.) Point de nouvelles, bonnes nouvelles.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 58 ὁδὸς Εὐρυπιδίου τὴν 19ην Δεκεμβρίου 1917

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ, ἀγαπητὰ μου παιδιά! Καὶ τοῦ χρόνου, μὲ ὑγίαν, εὐσυχίαν καὶ εὐρίαν.

Λοιπὸν, πῶς σὰς φαίνεται ὁ νέος μου Διαγωνισμός; Δὲν εἶχα δίκην πού σὰς ἔλεγα, ὅτι θὰ σὰς ἐνθουσιάσῃ;... Ἐλπίε, φθάνει τώρα τὰ χρυσοπρόσημα καὶ καθήστε νὰ βρῆτε καὶ νὰ διορθώσετε τὰ τυπογραφικά λάθη. Δὲν θὰ διασκεδάσετε μόνον, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐρεθισθῆτε σὰν ἀπὸ δέκα μαθήματα.

Ἡ προέστιάς τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐτελείωσε.—Ἀρετὰς Συλλογὰς ἔλαβα καὶ δὲν δέχομαι ἄλλας. Κρῖνετε τὴν ὁρεξίαν νὰ μὴ στελεθε, ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός, τὸν Ἀπρίλιον.

Ἐγὼ ὑπ' ὀψι μου, Νικητὰ τῆς Αὔριου, τέτα-τέσσαρα γράμματα σου. Ναί, πολλὰ μοῦ στέλλεις τώρα-τώρα, ἀλλ' αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ. Χαίρω πού μ' ὄλες σου τῆς παραξενιῆς, τὸ μυθιστόρημα «Στὰ βουνά» σὲ κατέκτησε. Ὅσο γιὰ τὸν κ. Σ, αὐτὸ πού λες εἶνε ἄλλο. Τὸς «μαλλιαρισμούς», (δηλαδὴ τὴν ψευτιά) τὴν σχολαστικότητα τῆς Δημοτικῆς καὶ τώρα δὲν τοὺς χωνεύει. Κ' ἐπειδὴ ἀνέκαθεν τοὺς ἐκτόπησε, ὅχι γιὰ διπλωματία, ἀλλ' ἀπὸ πεποίθησιν, γι' αὐτὸ δὲν τὸν θεωροῦν γνήσιον ὁπαδὸν τοῦ μαλλιαροῦ. Τὴν λογοτεχνικὴν ἀξίαν τοῦ ὁμοῦ τὴν ἀνομολογοῦν κι' αὐτοί, ἐκτός βέβαια ἀπὸ μερικοῦ: πού δὲν ἔχουν ἀξία οἱ ἴδιοι. Ὡ! εἶνε τόσο εὐκόλο νὰ βρίζουν! Τὸ δόκλον εἶνε νὰ παρᾶγουν, νὰ δημιουργοῦν.

Δὲν σ' εὐχαριστῶ λοιπὸν διὰ τὸ νέον ἐσπᾶσμα. Ἐλπίε τὸν Ὀνειρόν, ἀπὸ δὲν βέλγῃ, δίδει τὸ θεωρεῖς καθήκον σου νὰ συνελθῇ στὴν ἐπάρκειά μου καὶ διδοί «προσφέρει» ὑπὲρ αἰσῆς καὶ ἰσὺν ἐαυτοῦ σου, συντείνουσα εἰς τὸ νὰ τῇ τὸ πῶς ἀγαπημένο σου πράγμα. Ἀς εἶνε ὁμοῦ: ἐγὼ θὰ σ' εὐχαριστήσω, τοῦλάχιστο διὰ τὰ ὄρατά σου αὐτὰ λόγια. Χαίρετ' ἐπὶ μου τὴν καινούργια σου φίλη.

Ρόδον Αὐγὴ, Ζινέττα, Μαρία Κοντ., Βιογνία, Καρυδομάνα, καινούργιες: μοῦ φίλες ἢ παλιές: πού πρώτη φορὰ μοῦ γράφετε, σὰς δέχομαι μὲ μεγάλη χαρὰ. Τὰ γράμματα σὰς ἐκαταγέμισαν. Νά μοῦ γράφετε συχνὰ καὶ ἐλπίζω νὰ διακριθῆτε σὺν κύκλῳ μας.—Καὶ τὰ σὰς, Καζαμία, Ψωφιδέα, Βασιλεία Χάλη, τὰ ἴδια.

Πῶς γέραςε μισὸς χρόνος, χωρὶς νὰ λάβω γράμμα σου, Βελζεβούλ! Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς, ὅτι ἡ «τεμπελιά» σου βλάπτει πολὺ. Ὅσο γιὰ τὰ μαθήματα, μοῦ φαίνεται ὅτι, ἂν δὲν ἦταν ἡ τεμπελιά, αὐτὰ δὲν θὰ σ' ἐμπόδιζαν. Νά ἴδῃς; λοιπὸν τώρα πού σ' ἀφίσε ἡ τεμπελιά, πόσο συχνὰ θὰ μοῦ γράφῃς.

Ἀντὶ ἑαυτὴν Πεταλούδα, πού εἶχε νὰ μοῦ γράφῃ δύο χρόνια; Κι' οὔτε κι' αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ πῶς τὸ κατάρρε; Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ περισσώτερον. Καὶ σήμερον μοῦ γράφει: γιὰ νὰ μοῦ στείλῃ τὴν πρώτην τῆς ἐσφρά γιὰ τὴν ἐπάρκειά καὶ νὰ μοῦ ὑποσχεθῇ μὴ ἐπανόρθωσι, πού εἶνε ὅτι θὰ μοῦ γράφῃ συχνά. Νά ἴδωμε!

Ἀντὶ ἐπιμονῇ, τὸ πείσμα, εἶνε τὸ ἐλαττωμά σου, Πεισματάρικα, καλὰ ἔκαμες πού πήρα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο. Γιατί θὰ σοῦ τὸ ἐνθυμίσῃ... Ἐρεῖς, ὁ πρώτος ὁρος γιὰ νάρχη κανεὶς ἐν ἐλαττωμα, εἶνε νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ ὁ ἴδιος. Καὶ τί καλλίτερη ἀναγνώρισις, παρὰ νὰ τὸ παρῇ γιὰ ψευδώνυμο;—Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Μπορῶ νὰ μὴ ἀγαπῶ κι' ἐγὼ μὴ φίλη πού μ' ἀγαπᾷ τόσο; Τί σημαίνει ἂν τὴν γνωρίζω λίγο καιρὸ;

Μὴν εἶσαι ἀνυπόμονος, Ἀναπλιωτάκι! Αὐτὸν τὸν καιρὸ λαμβάνω 200 ἕως 300 γράμματα τὴν ἡμέραν, πού ὅλα πρέπει νὰ περάσουν πρώτα ἀπὸ τὰ χεῖρά μου κι' ἔπειτα νὰ δοθῶν πρὸς ἐκτέλεσιν εἰς τὸν ὑπάλληλον. Λοιπὸν μὴ τὴν σεῖρῃς. Ἐ, ὅταν ἦλθε κι' ἡ δική σου σειρά, ἡ παραγγελία σου ἐτελείσθη.

Ὁ Πειρατὴς τοῦ Αἰγαίου κατεργασθῇ ἀπὸ τὸ νέο μυθιστόρημα «Στὰ βουνά». Μοῦ γράφει, ὅτι ἀπὸ τὸ πρῶτον φύλλον τὸν ἔβαλεν εἰς μεγάλην περιέργειαν. Καὶ προσθέτει: «Ἡ Διαπλάσις γίνεται ὁλοένα ὠραιότερη!»

Ἑλληνικὴ Ἀκμὴ καὶ Ἑλληνικὸν Γόητρον. ἢ ὑπ' ἀριθ. 2 Πνευματικὴ Ἀσκήσις: ἐδημοσιεύθη πρῶτα καὶ τὸ 1918. Ἀλλὰ μόνον τὸ 1918; Ὑποθέτω, ὅτι θὰ ἐδημοσιεύθῃ πολλὰς ἀκόμη φορές. Εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνες πού ἔρχονται πρώτες: πρώτες γιὰ τοῦ τοῦ ἀρχαρίου συνέτου. Ἀντὶ πρόκειται λοιπὸν περὶ ἀντιγραφῆς, ἀλλὰ περὶ συναντήσεως.

Ὁ φίλος μου Δοξαζόμενος Ἀθήναι μοῦ γράφει, ὅτι σὺς Πάτρι, πού ἔμεινε μὲ ἔσδομα, ἀνελήφθη ὅτι ἔχω ἐκεῖ μεγάλη διάδοσι καὶ ὅτι πολλὰς λόγους γίνονται γιὰ μένα. Αὐτὸ εἶνε μὴ ἀληθές τὰ Πατριονόπουλα μάγαπον πολὺ.—Ναί, νὰ μοῦ γράφετε, καὶ σὺ καὶ ὁ Μπ. καὶ πάντα θὰ σὰς ἀπαντῶ.

Πραγματικῶς, Χρυσὴ Ἀκτίς, ἄλλοτε ἔκαμα καὶ Διαγωνισμὸν Ραπτικῆς καὶ τὰ προϊόντα τοῦ,—φορηματάκια, ντυμένες κοῦκλες κλπ.—τὰ ἐμοῖρα καὶ σὲ φτωχόπαιδα. Μὰ εἶνε περιστάσεις τώρα γιὰ τέτοια ἔσοδα;—Ναί, ἡ δημοσίευσίς θὰ ἐξκολλουθῇ καὶ περιμένω τὴ φωτογραφία σου. Εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐσπᾶσμα σὲ καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Γῆν.

Καὶ βέβαια, Ἐφρηβὲ Ἐφρηβὲ, πού οἱ Πράκτορες δὲν κερδίζετε ἀπὸ τὴν πώλησιν τῶν φυλλάδιων. Δεκαπέντε λεπτά σὰς τὰ πληρώνουν, δεκαπέντε λεπτά μὴ τὰ πληρώνετε: βάζετε μάλιστα κι' ἀπὸ τὴν τσέπη σας γιὰ ταχυδρομικά, ὅταν στέλλετε τὰ χρήματα ἀπὸ ἄλλῃ πόλιν. Τὸ γράφω, κατὰ τὴν ἐπιθυμία σου, γιὰ νὰ μὴ νομίζω μερικοὶ ὅτι κάνετε ἐμπόριον, ἐντὶ ἀπλούστατα κάνετε μὴ εὐγενῆ, ἀφιλοκερδῆ πρᾶξι, μὴ εὐεργεσία.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ

«Πολλὸ σὲ θαυμάζω, ἀγαπητὴ Διαπλάσις, πού δὲν αἰσθῆσαι τὴν συνδρομὴν σου, ἂν καὶ τοῦτο ἦτο ἀναγκαῖον ἀπὸ τὰς σημερινὰς περιστάσεις. Ἐγὼ θὰ τὸ ἐκώσω μὲ μεγάλο δυστύχημα, ἂν ἔπαυσε τὴν ἐκδοσὶ σου ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ συμβῇ, γιὰτι τὰ παιδιά σου θὰ σὲ βοηθοῦμε μ' ὅλα μας τὰ μέσα. Σοῦ στέλλω 2 δραχμάς, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι αὐτὰ δὲν θὰ εἶνε τὰ πρῶτα καὶ τὰ τελευταῖα.—Νεαρός Ντέκεντιβ.

Προχθὲς μὲ ρώτησε ἡ μαμά μου τί ἔδωκε γιὰ τὸν καινούργιον χρόνον καὶ τῆς εἶπα, ὅτι καλὸν ἔδωκε ἀπὸ τὴν συνδρομὴν μου γιὰ τὴν Διαπλάσις: δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ δώσῃ. Σοῦ στέλλω λοιπὸν 8 δραχ. μ' ἄλλες 2 γιὰ τὴν ἐπάρκειαν καὶ νομίζω ὅτι κι' ἐγὼ συντελῶ λιγάκι στὴν

ἐκδοσὶ τοῦ μόνου μας ἀληθινοῦ περιοδικοῦ.—Κ. Θ. Δημαράς.

[Βεβαίως, μαρὲ μοῦ φίλε! Καὶ πολὺ μάλιστα! Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δημοσιεύω καὶ τὸν ὄνομα σου, πού δὲν ἦθελες ἀπὸ μετριοφροσύνη.] Δι' ἄλλα δὲν ἔχω σήμερον τόπον.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀντὶ τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Ἀπὸ τὰ Φαῖδρα».—«Εἰκόνες», «Ἡ ἀνθοπώλις» κλπ.—«Κυνηγί: δίχως ἄδεια».—«Κωμῆδια μονόπρακτον».—«Χριστούγεννα».—«Τὰ δύο χρέη».—«Βουδὴ ἀγωνία».—«Γλυκεῖα ἡ ζωὴ».—«Στὸ ἀρεδῶνι».—«Ἡ δόμνα» κλπ.—«Ἐνα παγινίδι».—«Σὰν τι νὰ λένε τάνθια».—«Πόθος».—«Οἱ δρόμοι».—«Ἀπὸ τὴν 31η Κυριακῇ».—«Θάνατος ὁρφανῶν».—«Στὴ Διαπλά

Ἀμαζών, κ. Βαρθολομαῖος Ἑλλάς, ἀ. Ὑπεραποστής τῆς Ἐλευθερίας, ἀ. Δικέφαλος Ἀετός, ἀ. Ἑλληνική Σημαία, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν: — ὁ Ἀνοικτόκαρδος (0) μὲ Τραγοῦδι τῆς Δευτερίας, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς, Κάστρο τοῦ Ὀδυσσεύς, Ζινέτιαν. — ἡ Βερβέντα (0) μὲ Ἡρώδα Ἑλληνοπούλαν, Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, Ἀκτῖνα Εὐρυγίας, Ἀνγερὴν, Νυκτολούδο. — ἡ Παγωμένη Φωτιά (0) μὲ Κόκκινο Γαυφαλλο, Ἀγρίαν Τσιγγάναν. — ὁ Τιάκος (0) μὲ Κόκκινο Γαυφαλλο, Λατὴν Αἰφ, Πολιορκημένον τοῦ Μεσολογίου, Βαρωνίδα, Τρικυμία, Πειρακτῆριον, Κουρέλλι. — ὁ Ὀδυσσεύς (0) μὲ Πόλιν τῶν Ὀνείρων, Τρελλὴν Αἰσιγῆνα, Ἀριστοκράτη, Πολυμήχανον Ὀδυσσεά, Νικητὴν τῆς Αὔριον, Ὁρσίτην, Δευτὴν Καμέλιαν, Ἀννὴν Καμέλιαν, Πειρακτῆριον, Ἰδεώδη Ἑλλάδα, Ἰουδέγεννη. — τὸ Ἐνδοξον Ναυπλιον (0) μὲ Λάφην Σιέφρον, Νεύτων. — ἡ Ἀτόμητος Ἀμαζών (0) μὲ Νεύτων, Κόκκινο Γαυφαλλο, Ἀγρίαν Τσιγγάναν, Ναυτοπαῖδα. — ὁ Πλοίαρχος Νέμος (0) μὲ Φωνὴν τῆς Παριζίδος, Ρωμαίων Ὑπατον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Ἑλβίαν Α. Διβ. (εὐχαριστῶ δι' ὅλα!) Φαέθοντα (το Ἀδρόον Βραβεῖον εἶνε ἀσχετον μὲ τὰ Εὐσημα διαβάσει καλλίτερα τὸν Ὀδηγόν.) Ποικιλίσσαν τῶν Δολλαρίων (ἔσταιλα) εἰς τὴν ἐγγότησιν σου ἀπαντῶ ναί! Ἀνδρέαν Π. (ἐνώω, ἀλλὰ δὲν πειράζει) ἀρκεῖ ἡ καλὴ διάθεσις! Ὑποκόμματα Ρετιντοῖς (εὐχαριστῶ παύ) δέχομαι καὶ τὰ ὀλίγα ὡς πολλά, καὶ μάλιστα ὅταν συνοδεύονται μὲ τέτοια λόγια! Ἐδελπὶν Νέον (αἱ παραγγελίαι μου ἐξετελέσθησαν) μὴν τοὺς ἀκοὺς αὐτοὺς μιλοῦν χωρὶς νὰ ἔξωρον τί λέγουν ἵσως ἐπαναλαμβάνουν ὡς παπαγάλοι ὅτι ἀκούουν ἀπὸ μοιθηροὺς καὶ φθονερούς! Νικητῆριον Λάφην (ἐξαιρετικῶς θὰ λογισθῇ) Ἀθάνατον Δόξαν (βραβεῖον ἔσταιλα) εὐχριστῶ διὰ τὰς προσπαθείας! Ἑλληνικὴν Διβεντιάν (συμπλήρωμα ἐλήφθη σήμερον) εὐχαριστῶ! Ἑλληνικὸν Στέμμα (φωτογραφία ἐλήφθη καὶ γρήγορα θὰ δημοσιευθῇ) Ἐνδοξον Μιλτιάδην (ἔχει καλὸς, θὰ περιμένω) Κόρην τοῦ Βοσπόρου (ἔσταιλα καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐντασιν τοῦ Ξεσπαθώματος) Ἀνδρ. Χ. Βλ. (γνωστὰ ὅλα) νέα νὰ μοὺ στείλῃς δικὰ σου! Καροφυλλὶ τοῦ 21 (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) σὰς περιμένω! Μικρὸν Ἀχαιοὺς (ἔσταιλα) εὐχριστῶ δι' ὅσα γράφεις! Γλυκὴ Παρελθὼν (εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νεὸν ξεσπαθώμα) Τιάκον (ἔχει καλὸς) Ἀνατέλλοντες Σελήνην (ναί, τὸ βλέπω κ' εἰμαι κατενθουσιασμένη!) Γ. Χ. Πουλ. (δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς περὶ τὸ 1880) Ναυτοπαῖδα (διὰ τὸ γενναῖον ξεσπαθώμα εὐχαριστῶ κατὰ τὸν κανονισμὸν τοῦ Ξεσπαθώματος, γεννικὸς Πράκτωρ κανεὶς δὲν γίνεται! πὰς συνδρομητὴς ξεσπαθώνων εἶνε Πράκτωρ) Πανελλήμιον Μεγαλεῖον (ὁ Ἀναγίας σὰς εὐχαριστεῖ πολὺ) Ἀνοικτόκαρδον (ναί, ἡ Ἀδελφοῦλα μου θεωρεῖται ἀπὸ τὰ καλλίτερα τοῦ Ξεσπαθώματος) τὸ θυμοῦνται ὅλοι ὅσοι τὸ διάβασαν! ἐπιταγὴ δὲν ἐλήφθη ἀκόμη! Μεγάλην Ἑλλάδα, Ἡρώδα Ἑλληνοπούλαν, Βιρωνίδα, Μικρὸν Λόδορον, Ἑλληνα τοῦ Ὁμήρου, Ἀπ. Ἰορδάνην, Δασισαϊκὸν Δαβόλκι, Κλεφτοπούλο τοῦ 21, Βοσκοπούλαν τοῦ Πηλίου κλπ. κλπ. Ἑθνικὸν Πόδον, Βερβέναν, Νεοῦδαν τοῦ Βοσπόρου, Γιαπωνέζαν (ἔλαβα) ἔσταιλα εὐχαριστῶ! Ἑλληνικὴν Ἀκμήν, Πλοίαρχον Νέμον

Γλυκὴ Ὀνειρον, Ἀγρίαν Τσιγγάναν, Κ. Α. Κροντ., Ἀτικὴν Νύκτα, Φρέντον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Χουσοὺν Αἰῶνα, Κόρην τοῦ Βοσπόρου. Ἐνδοξον Σημαιοφόρον, Ναπολέοντα Α', Πειρατὴν τοῦ Αἰγαίου, Ρίζοσπάτην, Κόρην τῆς Ρούμελης, Αὐτόνομον Ἡπειρον, Ἀγελὴ Σαντούλαν (ἔσταιλα, εὐχριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 18ην Δεκεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 170οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18ης Μαρτίου

35 (δὶς). Δεξιόγριφος

Δύο σύμφωνα ἐνώνω
Μ' ὁποιοῦποτε σιγατὸ
Κι' Ἀθηναῖο φανερώνω
Ἀρχοντὰ ἱστορικῶ.

Ἐστέλη ὑπὸ Ἀνωσύριου (5)

36. Συλλαβόγριφος

Ἀρβρον, λῦτα, εἶνε τὸ πρῶτον,
Σκοτεινὸν τὸ δευτέρον μου
Κ' εἰς τῶν ἄκρων σου τὰς ἄκρας
Ἀπαντᾷ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Φιλομούσου

37. Στοιχειστονόγριφος

Βγάλε ἦτα, βγάλε ἄλφα
Καὶ ἀνέβασε τὸν τόνο,
Γὰρ νὰ ἰδῇς, μὲ τοῦτο μόνο,
Ἀπὸ ἴσο οἰκισιό,
Θρεπτικώτατο ποτό.

Ἐστέλη ὑπὸ Κωνστ. Χ. Κοκκίνου

38.—42. Μαγικὴ Συλλαβή

Τῇ ἀνταλλαγῇ μιᾶς συλλαβῆς, ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς ἄλλης, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθῶν, ἀντὶ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Θεός, Σύρος, Ἀργος, πόλος, τιμία.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Τρελλοῦ Κεφαλλονίτου

43. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, (αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὅλα ἀπὸ πέντε) ἀποτελοῦν Ἀττικὸν Ρήτορα.

1. Τὸ ἐναντίον τῆς ἀρχῆς. 2. Σημεῖον τῆς στίξεως. 3. Ἀρχοντοῦ. 4. Ἀττῆς. 5. Αἰσθημα. 6. Ἀρχαία ἱστορικὴ Πόλις.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀδω

44. Φωνηεντόλιπον

κρς - πντ - πρμτ

45. Γριφος

Βρυτᾶς
Φω Βρυτᾶς
Βλᾶ

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Μυροβόλου Ἀνθους

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 21ου φύλλου
350. Λεωνίδας (Διὸν, Ἰάκ.) — 351. Μεσσηνία (μὲ σι νί.) — 352. Κρόνος-Θρόνος-Χρόνος — 353. Ἀκαδία-κατὰ.

354. Δ Α Υ Ι Δ 355—359. Διὰ τοῦ Ν: Σ Α Η Φ Ω οἶνος, ἄμνος, πόρος, Ρ Η Σ Ο Σ πᾶν, γάμος. — 360-362. Ρ Ο Δ Ο Ν 1. Οἶδος: σινίσαι μετὰ Σ Ε Λ Α Σ 2. Τὰ σπουδαῖα 3. Οἶδος: ἐλεύθερος ἐκ τοῦ μὴ κρυπτοῦ.

— 363. ΑΕΤΟΣ-ΒΑΡΝΑ-ΑΡΙΩΝ (Ἀβάν, ΕΑΡ, ΤΡΙη, ΟΝΩ, ΣΑΝΚ. — 364. Ἐλεῖ τοὺς πτωχοὺς. — 365. Ἐπιθύμησον διὰ νὰ ἐπιτύχῃς (ἐπὶ θῇ μὲ - σὺν διὰ νὰ - ἐπὶ τύχῃς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[1Η'—28]

Ἡ «ΣΙΔΗΡΑ ΣΥΜΜΑΧΙΑ» κατερχομένη καὶ πάλιν στὸ Δημοψήφισμα, ἐν συνεχοῦν περισυνόν τῆς θριαμβοῦν θὰ ὑποστήρῃ παμπληθεῖ τὰ ἀληθῆς ἰδεώδες ψευδώνυμον:

ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Θεωροῦμεν περιττὰς τὰς μεγάλας δηλώσεις διότι ἄφ' ἐνὸς ἡ γνωστοτάτη ἰσχὺς τῆς «ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ», καὶ ἀπ' ἐτέρου ἡ ὑποψηφία τοῦ Ἀστέρους τῆς Νίκης, ἐπιέκτου ἀντὶ μέλους καὶ ἀνέκαθεν ἀφροσιωμένου συναγωνισμοῦ, προτιμῶν τὴν δευτέραν Νίκην ὁ Κόμματός μας:

Ὁ Ἀρχηγός: ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔ

[1Η'—29]

Σύλλογος ἡ «Ἀναγέννησις», ἀπορίζοντα ἂν ἀντιπρόεδρος Π. Ρόρρη: ἀντιπρόεδρος Ἀθηνῶν Χρ. Παπαχρήστου, Ἀνάστ. Κ. δης, Μενε. Στυλιανίδης, Δημ. Βολίκας, Π. γου: Π. Σταυρόπουλος, Κ. Εὔδη; Λεωνίδ. Γ. Ν. Τσαμάτης.

[1Η'—30]

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ
Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος 1917
ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

[1Η'—31]

ΤΡΙΚΥΜΙΑ, τί γίνεται ἡ Ἡρωϊκὴ Σχολή, ἡ Ὁρὰ Σελήνη, καὶ ἡ Ἐδὸς σθητος Καρδία; Περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν ποιήσιν ἢ τὴν πεζοῦτητα;...

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟ

[1Η'—32]

ΒΑΡΒΑΡΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΑΣ

Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1917
[1Η'—33]

Θέλον νὰ ἀμύνω Ἀντικατὰ Μ. Μυστικῶν, ὁρκαλῶς πάντας τοὺς συνδρομητὰς τῆς Διεύθυνσεως νὰνταλλάξουν μαζί μου.

Δικέφαλος Ἀετός

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 14—19 Δεκεμβρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Γρ. Ι. Οικονομοῦ, Π. Μοιραῖος, Γ. Κορνάρος, Γ. Ἀδ. Θεοδωροπούλου, Ἐμ. Μπουκόρης, Εὐαγγελία Λαβή, Δ. Ἰω. Γκέκο Χαρ. Φλουδοπούλου, Αἰμιλιανὸν Τοιαντάκη, Λο, Ἀλ. Ταρσόπουλος, Α. Ν. Πολίτης, Καλὸν Τ. Παντελῆ, Ρίζοσπάτην, Δ. Ἀντωνίου Β. Γ. Οὐτόπουλος, Θ. Κ. Χαροκόπου, Ἀγγελ. Κ. Χαροκόπου, Χρυσόμαλλον Λέως, Γρ. Π. Χρ. Σοβέτης, Μ. Κ. Στυλιανίδης.
ΑΡΓΙΝΙΟΥ: Γ. Σ. Καλοῦνος.
ΑΓΙΟΥ: Φλόρα Ι. Βασιλειάδου, Ἰφιγέν. Κ. Πολιτοπούλου, Ἀλ. Α. Κοτοπούλης.
ΑΡΓΙΣΣΗΣ: Ἀσπὴ τοῦ ἡλίου, Δημ. Θ. Φ. Φυμίου, Παν. Κ. Ἀσπιδόδη, Α. Α. Παπαδόπουλος, Ν. Γ. Ρίζοπούλου.
ΔΙΜΝΗΣ: Εὐνικός Πόθος, Ἀφελὴς Δημιτῆς, Εὐάν. Ι. Βλαχουτάκης, Ι. Ν. Λιανούσης.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Α. Θ. Παπαδόπουλος, Γ. Σταυρόπουλος.
ΝΑΥΣΤΑΓΜΟΥ: Ἀττικὴ Νύξ.
ΠΑΤΡΩΝ: Χρ. Παλαιολόγος, Νίτσα Νείκος Βλ. Ἀντωνοπούλου, Ἀτόγονος τοῦ Δημ. Θεοφίλης, Π. Κ. Θεοφίλης.
ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Φρ. Γ. Φουτῆς, Σπ. Β. Βαλμίδης, Τ. Α. Παπαδόπουλος, Κατὴν Δ. Γρηγορίου, Ἰω. Κ. Κουρτάλης, Εὐθ. Λουκάκης.
ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Ν. Β. Σπανδάγος, Μ. Ἐμ. Ἀβραμῆς.
ΣΥΡΟΥ: Μόσχα. Δαπόντε.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κ. Ε. Καραναστάσης, Α. Ν. Λεξανδρῶν, Γ. Ι. Φουφάκης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὄνόματα ἐτέθησαν τὴν κληρονομία καὶ ἐκχωρήσανται οἱ ἐξῆς τοῖς ἈΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΤΣΙΡΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Ἀθήναις καὶ ΑΛΗΜΕΤΡΙΟΣ ΘΕΜΕΛΗΣ ἐν Πάτραις, οἱ ποτε ἐναγάρησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ανουαρίου 1918.